

synes udtrykkelig at være konstateret, har været et nyt Flertal, der er dannet, og det er som det største Led i dette Flertal, at Socialdemokratiet har dannet Regering. Dette stemmer jo meget nøje med den Opfattelse, som det ærede Medlem Hr. Neergaard udtalte, og jeg skal udtale min Glæde over, at denne Udtalelse er fremkommet. Den stemmer ikke helt med den Agitation, der i visse af Venstres Blade er ført før Valget, men det har det ærede Medlem jo ikke noget Ansvar for, og jeg benytter kun Lejligheden til at understrege denne Kendsgerning og til at sige, at man altsaa i Fremtiden selvfølgelig, med den Loyalitet, som Venstres Presse altid udviser, vil være fritaget for en urigtig Anvendelse af Parlamentarismen i Valgagitationen.

Det andet Afsnit af den højtærede Statsministers Programtale lyder saaledes: „Den samlede Regering ønsker derfor ogsaa, at det politiske Arbejde skal foregaa paa Parlamentarismens Grund, hvorfra ingen Afvigelse vil ske.“ Denne Udtalelse er paa en højt besynderlig Maade blevet fortolket i Regeringsbladet af den i dobbelt Forstand nybakte Regeringsredaktør. Det er sagt der, at dette skulde ogsaa forstaaes som en Udtalelse paa Kongens Vegne. Denne Fortolkning maa jo være urigtig. Det maa den være, en parlamentarisk Regeringschef kan jo ikke paa denne Maade skubbe Kongen frem og give Kongen til Pris. Det vilde efter vor Opfattelse være en grov Usømmelighed, hvis det skete, og vi vilde, hvis det skete, protestere paa det bestemteste derimod. Det er af parlamentariske Velanstændighedsgrunde nødvendigt, at Udtrykket „den samlede Regering“ der betyder det samlede Ministerium. Men efter den Anledning, Fortolkningen giver, skal jeg blot bemærke, at vort Parti hævder, at det, der skete i April 1920, var fuldt parlamentarisk, at man ikke kan fraskrive Kongen Retten til med en ansvarlig Ministers Tiltræden at prøve, om det egentlige parlamentariske Grundlag, Vælgerflertallet, er til Stede for en Regering.

Jeg vender mig dernæst til det Afsnit, der handler om Regeringens Udenrigspolitik, hvor der staar, at man vil sikre et godt og venskabeligt Forhold til alle andre Nationer, hvad vi naturligvis for vort Vedkommende fuldt tiltræder. Vi anser ikke Grønlandstraktaten for at være et velegnet Middel til at sikre et godt og venskabeligt Forhold til Norge, men anser den tværtimod for at være et Middel, der er egnet til at skabe Vanskeligheder i Forholdet til Norge,

og som sikkert vil skabe store Vanskeligheder i Forholdet til Grønland. Vi anser ikke den Fremgangsmaade, der fra tysk Side anvendes overfor den danske Skole i Flensborg, for egnet til at befordre det gode Forhold mellem det danske og det tyske Folk, og vi spørger med Forundring, om dette er Resultatet af den glørværdige Overenskomst mellem det danske og det tyske Socialdemokrati. Det har i Bladeene været fremdraget, at man fra tysk Side lægger Hindringer i Vejen for Skolebørn og unge Mennesker, der vil besøge Danmark; og det har været hævdet, at der her er gjort Forskel paa de tysksindede, der i Kraft af en liberal dansk Politik faar Indrejsetilladelse til at besøge Højskolen i Tinglev, og de dansksindede Sydslesvigere, der vil søge danske Skoler. Jeg beder den højtærede Regering søge Oplysning, om dette er rigtigt eller ikke. Hvis det nemlig er urigtigt, bør det demtereres, fordi en saadan, altsaa falsk, Efterretning er egnet til at forgifte det gode Forhold mellem de to Folk; og er det rigtigt, ja saa ønsker vi fra vor Side ikke paa nogen Maade, lige saa lidt som selvfølgelig nogen anden her i Salen, at opfordre til Repressalier, men vi ønsker at sige ganske frit, at en saadan Optræden fra tysk Side ikke er til Gavn for det gode Forhold, som ogsaa vi ønsker etableret mellem det tyske og det danske Folk. Og saa vil vi ved denne Lejlighed sende en Hilsen til vore Landsmænd Syd for Grænsen og sige dem en hjertelig Tak for det Valgresultat, de har fremskaffet dernede. Vi er stolte af vore Brødre Syd for Grænsen, stolte af saadanne uforfærdede Forkæmpere for Danskhedens Sag.

Der staar i Ministeriets Udtalelse, at man vil følge den Linie, der i en Række Aar har været fulgt her i Landet. Heri maa nødvendigvis ligge, at Regeringen — det billiger jeg fuldt ud — vil holde sig fri for enhver Indflydelse fra Internationales Side paa dansk Udenrigspolitik. Det er en Selvfølge, at man ikke kan have en dansk Udenrigspolitik dikteret udefra, og jeg kan ganske tiltræde de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Neergaard gjorde om Statsministerens Udtalelser til en tysk Korrespondent. Ogsaa vi havde tænkt at fremdrage dette Forhold; nu kan jeg nøjes med at slutte mig til de Udtalelser, der allerede er fremsat.

Endelig er der tilbage den Sætning, hvori det hedder, at det fremdeles vil være Formaålet at sikre en frisindet og retfærdig Ordning af Sprog- og Nationalitetsforholdene i Grænseegnene. Der vil jeg